

Statsborger fra Indien:

Nævnet stadfæstede i sommeren 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Indien. Indrejst i 2012.

Flygtningenævnet udtalte:

”Ansøgeren er kristen af trosretning fra [...], Indien. Ansøgeren har været medlem af en religiøs ungdomsorganisation kaldet [...], hvor hun blandt andet stod for at samle penge ind til en kristen kirke. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Indien frygter at blive slået ihjel af sin familie eller [sin kærestes] familie, idet begge familier er imod deres forhold, idet ansøgeren er kristen og medlem af Akali partiet, og at [ansøgerens kæreste] er hindu og medlem af Congress partiet. Ansøgeren har forklaret, at hun blev kæreste med [...] i 2009. Hendes familie forsøgte at få hende til at gå fra ham, og de har flere gange udsat hende og [...] for fysiske overgreb. I 2011 forsøgte hendes familie at tvinge hende til at indgå ægteskab med en anden indisk mand. Hun har videre forklaret, at hendes familie bestak de indiske myndigheder til at presse hende til at afslutte forholdet med [...].

Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om, at hun mødte [...] på sit arbejde, og at de indledte et forhold, som begges familier var imod, til grund.

Et flertal af nævnet finder ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Indien vil være i reel risiko for at blive udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

En del af flertallet af Flygtningenævnet kan imidlertid ikke lægge ansøgeren forklaring om omfanget af konflikten med familierne til grund. Denne del af flertallet har lagt vægt på, at ansøgerens forklaring forekommer utroværdig og konstrueret til lejligheden. Der er herved lagt vægt på, at der er afgivet en delvis divergerende forklaring, som er uden detaljer, og at ansøgeren ikke under mødet i nævnet har været i stand til at uddybe sin forklaring om konflikten med familien. Denne del af flertallet har tillige fundet, at det forekommer bemærkelsesværdigt, at ansøgeren først udrejste af Indien 1½ år efter konflikten højdepunkt, og at hun indrejste legalt i Danmark med opholdstilladelse som au-pair, og at hun først efter fem måneders arbejde som au pair søgte om asyl i Danmark. Denne del af flertallet tilsidesætter derfor ansøgerens forklaring som utroværdig. Denne del af flertallet finder, at uanset om ansøgeren havde en konflikt med sin egen og [...] familie, der var af en sådan intensitet, at hun ikke kunne tage ophold i nærheden af sin egen familie, så kunne hun henvises til at tage ophold et andet sted i Indien. Denne del af flertallet stemmer derfor for en stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse.

En anden del af flertallet kan lægge ansøgeren forklaring om konflikten med hendes familie til grund og finder, at ansøgeren af denne grund har et beskyttelsesbehov, som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Denne del af flertallet finder imidlertid, at ansøgeren kan henvises til at tage ophold et andet sted i Indien. Der er herved lagt vægt på, at der er tale om en privatretlig konflikt, og at ansøgeren under henvisning til de konkrete omstændigheder og hendes baggrund med rimelighed vil kunne tage ophold i større byområder.

Flygtningenævnet stadfæstede derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”

Statsborger fra Rusland:

Nævnet stadfæstede i foråret 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2012.

Flygtningenævnet udtalte:

”Ansøgeren er etnisk tjetjener og muslim fra [...], Rusland. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv.

Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Rusland frygter at blive dræbt af de russiske myndigheder. Hun har til støtte for dette anført, at hun solgte hjemmebagte brød for at supplere sin pension. Myndighederne beskyldte hende i november 2012 for at have solgt brød til tjetjenske oprørere. Ansøgeren nægtede, men de tog hende med og tilbageholdt hende i cirka en uge. Hun blev udsat for tortur, og til sidst mistede hun bevidstheden. Hun vågnede op på intensivafdelingen på et hospital. Her fortalte personalet hende, at hun havde fået et hjerteanfald. Hun vidste ikke, om det var myndighederne, der havde kørt hende på sygehuset. Der stod vagter uden for hendes hospitalsstue, men en bekendt, der var sygeplejerske, hjalp samme dag ansøgeren ud af sygehuset iklædt en hospitalskittel. Veninden havde ringet efter en taxa, og ansøgeren blev kørt til [...] i Ingusjetien, hvor hendes datter boede. Hun var i Ingusjetien i cirka to måneder, før hun udrejste. Hendes datter og svigersøn betalte udrejsen.

Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren ifølge sin egen forklaring – bortset fra at hun er blevet opsøgt af myndighederne som følge af sønnens konflikt – ikke har haft problemer i forhold til myndighederne ud over de forhold, der førte til hendes udrejse.

Flygtningenævnet finder, at ansøgeren må betegnes som uprofileret, og det fremstår ikke overbevisende, at hun skulle være kommet i myndighedernes søgelys, fordi hun solgte brød. Ifølge ansøgeren forklaring bagte hun brød for at supplere sin pension, og hun solgte brødet fra en lille bod uden for sit hjem til tilfældige forbigående. Hun er ikke bekendt med, om der har været oprørere blandt kunderne, og hun har ikke nogen forbindelse til oprørerne.

Nævnet bemærker endvidere, at ansøgerens forklaring om flugten fra hospitalet ikke fremstår troværdig. Nævnet finder det således usandsynligt, at ansøgeren, der lige var kommet til bevidsthed, med bistand fra en bekendt kunne forlade intensivafdelingen iført personaletøj, uden at vagterne ved døren eller andre tog notits heraf.

Flygtningenævnet finder det endvidere ikke sandsynligt, at myndighederne efter ansøgerens flugt skulle bruge så store ressourcer som forklaret af ansøgeren til at eftersøge hende. Det bemærkes herved, at ansøgeren efter sin forklaring opholdt sig i Ingusjetien i cirka to måneder, før hun udrejste, uden at blive opsøgt af myndighederne.

Det forhold, at ansøgeren blev opsøgt på grund af sønnens forhold, er ikke i sig selv asylbegrundende for ansøgeren.

På den baggrund og efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren på troværdig måde har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”

Ægtepar fra Pakistan:

Nævnet stadfæstede i sommeren 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Pakistan. Indrejst i 2012.

Flygtningenævnet udtalte:

Ansøgerne er etniske pakistanere og ahmadiyya-muslimer fra Narowal, Pakistan. Ansøgerne har ikke været politisk aktive. Ansøgerne er medlemmer af Islams Ahmadiyya Menighed i Danmark.

Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Pakistan frygter at blive dræbt som følge af, at de er Ahmadiyya-muslimer.

Ansøgerne har til støtte herfor oplyst, at den mandlige ansøgers nevø [i foråret] 2010 i forbindelse med et angreb på en Ahmadiyya-moské blev dræbt. Ansøgerne modtog omkring 4-6 måneder forinden deres udrejse et trusselsbrev, hvori der stod, at ansøgerne skulle forlade deres religion eller landet, ellers ville de blive dræbt. Herefter modtog ansøgerne trusselsbreve 1-2 gange om måneden. Herudover har ukendte personer malet et kryds på husmuren til deres bopæl omkring seks måneder før ansøgernes udrejse af Pakistan. Ansøgerne har oplyst, at det er et generelt problem, at medlemmer af Ahmadiyya-bevægelsen modtager trusler og bliver udsat for diskrimination. Ansøgernes to sønner bor fortsat på bopælen i Lahore og arbejder i familiens værksted. De er efter ansøgernes udrejse blevet udsat for chikane. Ansøgerne kan ikke søge myndighedernes beskyttelse, ligesom de ikke finder at kunne tage ophold et andet sted i Pakistan.

Flygtningenævnet lægger ansøgernes forklaringer om asylmotivet til grund.

Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgerne er ahmadiyya-muslimer, at de [i sommeren] 2012 begyndte at modtage anonyme trusselsbreve, og at der på samme tidspunkt blev malet et kryds på deres hus. Ansøgerne har ikke herudover været udsat for trusler eller andre overgreb.

Det fremgår af nævnets baggrundsmateriale, at ahmadiyaa-muslimerne, hvis antal i Pakistan er anslået til mellem 2 og 4 mio., ifølge pakistansk lovgivning er underlagt betydelige begrænsninger i deres muligheder for at praktisere deres religion, og at dette har ført til, at ahmadiyya-muslimer ofte udsættes for trusler og chikane fra andre gruppers side.

Flygtningenævnet finder det imidlertid ikke sandsynliggjort, at ansøgerne ved tilbagevenden til Pakistan vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgerne alene i en kortere periode forud for deres udrejse har været udsat for anonyme trusler af en karakter som har ramt mange ahmadiyaa-muslimer, og at forfølgelsen af ansøgerne således har været af begrænset intensitet. Nævnet tillægger det endvidere betydning, at ansøgernes to sønner fortsat opholder sig på bopælen og arbejder på familiens værksted. De generelt vanskelige forhold for ahmadiyaa-muslimer i Pakistan kan ikke i sig selv føre til, at ansøgerne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Flygtningenævnet finder sammenfattende, at ansøgerne ved tilbagevenden til Pakistan ikke kan antages at ville være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.

Statsborger fra Somalia:

Udlændingestyrelsen havde i 1993 meddelt ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens

§ 7, stk. 2 (de facto). Ansøgeren repatrierede sammen med sin familie til Somalia i 2001. I efteråret 2011 besluttede Udlændingestyrelsen, at ansøgerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17.

Flygtningenævnet udtalte i sin beslutning fra sommeren 2013:

”Indledningsvist bemærkes, at nævnet først under voteringen i nævnsmødet [i foråret] 2013 har fået oplysninger om, at klageren ifølge en mail dateret [vinteren] 2013 skulle være indrejst i Danmark og opholder sig hos sin herboende fader på dennes adresse [i Aarhus]. Nævnet bemærker, at den advokat, som har været beskikket for klageren, ikke ifølge indlægget kan antages at have haft kendskab hertil. Nævnet har ikke verificeret oplysningen, men har besluttet, at klagerens sag skal behandles i nævnsmødet på det foreliggende grundlag, idet det bemærkes, at klageren vil have mulighed for genoptagelse, såfremt der foreligger nye og væsentlige oplysninger vedrørende klagerens bortfaldssag.

Flygtningenævnet bemærker herefter om klagerens person og forhold, at klageren er født i Somalia [i] 1986 og er somalisk statsborger. Klagerens moder indrejste i Danmark [i sommeren] 1990 og fik [i foråret] 1991 opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren indrejste [ultimo] 1992 som ca. seksårig og fik [i foråret] 1993 opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren boede med sine forældre og søskende og gik i dansk skole, [...] i Århus, efter det oplyste indtil sjette klasse.

[I sommeren] 2001, hvor klageren var 14 år gammel, repatrierede han sammen med seks søskende efter sin moders bestemmelse til Galkayo i Somalia. Klageren har oplyst, at han har boet i Somalia fra 2001 og indtil 2010. Derefter har han boet i Etiopien. I 2012 boede han således i Addis Ababa. I Somalia boede han hos sin onkel efter moderens udrejse til Danmark i [sommeren] 2003, idet klageren sammen med fire søskende forblev i Somalia. Klageren har gået på privat skole og IT-skole og har såvel i Somalia som i Etiopien løbende modtaget økonomisk støtte fra sine forældre. Han er ugift og har ingen børn. Klageren har anført, at han ønsker at være sammen med sin familie og sine venner i Danmark.

Nævnet lægger vægt på, at klageren fyldte 18 år [i] 2004. På dette tidspunkt havde hans moder fra februar 2004 på ny opholdstilladelse i Danmark. Uanset om klageren, således som han har oplyst, har modtaget forskellige beskeder om, hvorvidt han havde eller ville få et dansk “pas” eller en indrejsetilladelse, tiltræder nævnet, at klageren må anses for at have opholdt sig i Somalia i mere end 24 på hinanden følgende måneder og også i yderligere år inden det tidspunkt, hvor klageren i [foråret] 2011 overfor den danske ambassade i Addis Ababa ansøgte om, at hans opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet.

Nævnet finder, at klageren, der efter det oplyste har opholdt sig i ni år i Somalia, heraf seks år efter sit fyldte 18. år, og derefter har opholdt sig i Etiopien, må anses for at have etableret sit eget selvstændige voksenliv. Det forhold, at ansøgeren, der på ansøgningstidspunktet i [foråret] 2011 var 24 år gammel, har tilbragt omkring otte år og otte måneder af sine formative år i Danmark i tiden indtil repatrieringen i [sommeren] 2001, findes på den ovennævnte baggrund ikke at udgøre sådanne tungtvejende grunde, at bortfald af klagerens opholdstilladelse kan anses for uproportional

eller stridende mod den retstilstand, der skal iagttages efter EMKR art. 8, j f. herved Menneskerettighedsdomstolens dom af 14. september 2011, Osman v. Denmark.

Det bemærkes endvidere, at klagerens forældre og hans søskende efter det oplyste har etableret sig på selvstændige adresser, og at fire af klagerens søskende er registreret som udrejst af Danmark.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således at klageren opholdstilladelse er bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1 og 4, jf. § 17 a, stk. 1, nr. i og stk. 2 og § 17, stk. 3.”

I sommeren 2014 hjemviste nævnet sagen til Udlændingestyrelsen, der meddelte ansøgeren afslag på en ansøgning om asyl.

Flygtningenævnet udtalte i sin afgørelse fra vinteren 2015:

”Ansøgeren tilhører klanen Darood, og han er muslim af trosretning, fra Galkayo, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv.

Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter, at han vil blive dræbt af militsen al-Shabaab.

Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han i midten af år 2010 på sin mobiltelefon blev kontaktet af al-Shabaab. Al-Shabaab forsøgte i den forbindelse at rekruttere ansøgeren, idet de lovede ansøgeren våben, manddom og Guds respekt. Ansøgeren fortalte sin onkel om al-Shabaabs opkald, hvorefter onklen slukkede ansøgerens mobiltelefon og ringede til ansøgerens forældre i Danmark og fortalte dem om situationen. Det blev i denne forbindelse besluttet, at ansøgeren skulle rejse til Addis, Etiopien, for der at kontakte den danske ambassade med henblik på at rejse til Danmark. Tre til fire dage senere udrejste ansøgeren illegalt fra Somalia.

Ansøgeren har ikke forud for den seneste udrejse været udsat for forhold, der i sig selv kan begrunde asyl. Også henset til baggrundsoplysningerne finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgerens subjektive frygt er så objektivt begrundet, at denne kan begrunde asyl.

Af ansøgerens forklaring fremgik, at det var forældrenes beslutning, at han sammen med sin moder og seks søskende i 2001 genbosatte sig i Somalia. Ansøgeren har efter moderens tilbagevenden til Danmark boet sammen med sin onkel, som nu er død, således at han ikke længere har nære slægtninge i hjemlandet. Ansøgeren har antaget, at hans forældre prøvede at få ham tilbage til Danmark, hvilket han efterhånden tvivlede på. Ansøgeren har ikke forud for indrejsen selv forsøgt at opnå dansk pas igen, idet det ikke var muligt for ham at henvende sig på en dansk ambassade.

Det fremgår af sagen, at ansøgeren i 2005 fyldte 18 år.

Flygtningenævnet finder ikke, at der foreligger nye oplysninger i sagen, som kan begrunde, at den asylsag, hvor der senest [i sommeren] 2014 blev meddelt afslag på genoptagelse, på ny skal genoptages.

Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder heller ikke, at ansøgeren vil være i reel risiko for umenneskelig behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”

Statsborger fra Pakistan:

Nævnet stadfæstede i efteråret 2012 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan. Indrejst i 2009.

Flygtningenævnet udtalte:

”Ansøgeren er etnisk punjabi og sunni-muslim fra Lahore, Pakistan. Ansøgeren har været medlem af Pakistan Peoples Party (PPP) siden 1970.

Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Pakistan frygter at blive anholdt og fængslet, idet han er forsøgt hvervet til at arbejde for den pakistanske efterretningstjeneste, IB.

Ansøgeren har siden 1970 deltaget i møder og demonstrationer for PPP. Derudover har ansøgeren i to kortere perioder i 1981 og 1986 fungeret som personlig livvagt for Benazir Bhutto eller været tæt på denne. Ansøgeren har været fængslet kortvarigt i 1981 og 1982 og har fra 1983 været fængslet i tre år på grund af sit medlemskab af og sine aktiviteter for PPP.

I februar 2005 deltog ansøgeren sammen med en gruppe studerende i en fredsmission i Indien. Ansøgeren opholdt sig i den forbindelse i Indien i omkring 17 dage, og efter sin hjemkomst til Pakistan blev ansøgeren kontaktet af person fra efterretningstjenesten. Denne person pålagde ansøgeren at rejse til Indien, hvor han skulle udføre arbejdsopgaver for efterretningstjenesten. Såfremt han afslog, ville det få konsekvenser for ansøgeren. Idet ansøgeren afslog dette, blev han jævnligt, såvel telefonisk som personligt, kontaktet af flere personer, der fortsat ønskede ansøgerens samarbejde. Ansøgeren har videre henvist til, at han i 2008 fik problemer på grund af en dækningsløs check, hvor ansøgeren mener, at efterretningstjenesten stod bag. Ansøgeren indrejste i Danmark den 28. august 2009 på eget nationalitetspas, isat besøgsvisum til Schengen-lande.

Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Flygtningenævnet har herved særligt lagt vægt på, at ansøgeren har opholdt sig i Danmark i omkring to og et halvt år, inden ansøgeren søgte asyl. Ansøgeren har ikke givet en sandsynlig forklaring herpå. Flygtningenævnet bemærker herved, at ansøgeren har flere brødre, der har opnået asyl i Danmark for mange år siden.

Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren ikke har forklaret sammenhængende og overbevisende om efterretningstjenestens henvendelser til ansøgeren. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at efterretningstjenesten, hvis efterretningstjenesten har ønsket et samarbejde med ansøgeren, blot har rettet enkelte henvendelser til ansøgeren igennem adskillige år og accepteret, at ansøgeren har forholdt sig henholdende hertil. Flygtningenævnet bemærker i øvrigt, at ansøgerens forklaring om antallet af personlige henvendelser har været divergerende og ansøgeren har ikke været udsat for repressalier eller forklaret nærmere om henvendelsernes indhold.

Flygtningenævnet har endeligt tillagt det vægt, at ansøgeren er udrejst legalt på eget nationalitetspas, isat besøgsvisum til Schengen-lande.

Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Pakistan kan antages at være i en reel risiko for forfølgelse, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”

Nævnet meddelte i foråret 2014 ansøgeren afslag på en anmodning om genoptagelse.

Flygtningenævnet udtalte blandt andet:

”Flygtningenævnet finder fortsat ikke at kunne lægge Deres forklaring om Deres asylmotiv til grund. Det bemærkes herved, at brevet ikke har tilført sagen nye oplysninger om Deres konkrete konflikter i hjemlandet i forhold til de oplysninger, der forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse den 10. oktober 2012, og som nævnet således allerede har taget stilling til.

For så vidt angår oplysningerne i brevet om de generelt vanskelige forhold i Pakistan bemærker Flygtningenævnet, at disse ikke i sig selv kan begrunde en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Flygtningenævnet finder således fortsat ikke, at De har sandsynliggjort, at De ved en tilbagevenden til Pakistan er i reel risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7.”

Nævnet meddelte i sommeren 2014 på ny ansøgeren afslag på en anmodning om genoptagelse.

Flygtningenævnet udtalte blandt andet:

”Flygtningenævnet finder fortsat ikke at kunne lægge Deres forklaring om asylmotivet til grund. Nævnet finder ikke, at de nu fremlagte dokumenter giver anledning til en ændret vurdering af troværdigheden af Deres asylmotiv. Flygtningenævnet finder således, at de fremlagte dokumenter henset til tidspunktet for deres fremkomst, deres karakter og indhold fremstår som konstruerede til lejligheden.

Hertil kommer, at det fremgår af baggrundsoplysningerne, herunder British Home Office, Country of Origin Information Report, udgivet den 9. august 2013, at forfalskede dokumenter er udbredte og nemme at skaffe i Pakistan.”